

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ ΤΟΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΝ

Ο Στεργιάδης και οι Σμυρναϊκές εφημερίδες. Αύστηραι διαταγαί. Ο Άγιος Έλευθέριος και αι... έγκυμονούσαι γυναίκες. Η πρώτη επιτυχία του Σμυρναίου δημοσιογράφου. Η ψεύτικη ανταπόκρισις. Αι ανυπεκταί της. Το γράμμα του κ. Τσολαίνου. Ο Βενιζέλος... φιλόλογος.

Σμυρναίος δημοσιογράφος διηγείται το εξής χαριτωμένο ανέκδοτο, από το οποίο μαθαίνουμε ποιά ήταν η άφορμή που παρακίνησε τον Βενιζέλο να επιδοθῆ στήν μετάφρασι του Θουκυδίδη.

***

Μετά τὴν πρώτῃν Νοεμβρίου τοῦ 1920, ὁ ἀρμολύτης Σμύρνης Στεργιάδης ἐπέβαλε, καθὼς εἶνε γνωστὸ, στὸν τόπον τῆς Ἰωνικῆς πρωτεύουσας λογοκρισία ἀδοτηρῶντος πρωτοφανοῦς. Ἰδίως ἀπηγόρευσε ἀδοτηρᾶ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀναγραφῆ τοῦ ὀνόματος τοῦ Βενιζέλου.

Ὀλίγες ἑβδομάδες ἔπειτα, δηλαδὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου, γιορταζότανε ὡς γνωστὸν ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου. Δύο-τρεῖς ἡμέρες πρὸ τῆς γιορτῆς, διεδόθη ὅτι τὰ ἑλληνικὰ καταστήματα θὰ ἔμεναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐντελῶς κλειστά, πρὸς τιμὴν τοῦ ἐορτάζοντος Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Ἀμέσως ὅμως ἐπέσπασαν σὲ κίνησι στρατιωτικῆς καὶ ἀστυνομικῆς ἀρχῆς καὶ εἰδοποιήθηκαν οἱ καταστηματαρχαί, ὅτι τοὺς περιμένουν ἀδοτηρῆς ποινῆς, ἂν ἐκλείνουν τὰ μαγαζιά τοῖς ἐκείνην τὴν ἡμέρα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐφημερίδες οὔτε λέξι γράφανε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ὁ διεθυντὴς ὅμως μιᾶς ἐφημερίδος, Βενιζελικὸς φανατικὸς, μὴ ἀντέχοντας στὸν πειρασμὸ, ἐδημοσίευσεν τὴν πηραμονὴ τῆς γιορτῆς τὸ ἐξῆς διάφορο :

«Ἀυριο γιορτάζεται ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου. Ὡς γνωστὸν ὁ ἅγιος αὐτός, τιμᾶται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ γυναικείου κόσμου, γιὰτι προστατενεὶ τὶς γυναῖκες κατὰ τὴν περιόδον τῆς ἐγκυμοσύνης των καὶ τὰς ὑποβοηθεῖ στὸν τοκετό.

Κ' ἐπειδὴ τοὺς ἀνδρας κυβερνοῦν σήμερα ἡ γυναῖκες, δὲν ἔχομε καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι καὶ αὐτοὶ θ' ἀναγκασθοῦν νὰ συνεορτάσουν, μετὰ τῶν γυναικῶν των, τὴν μνήμη τοῦ μεγαλοουργοῦ ἁγίου. Γι' αὐτὸ προμαντεύομε ὅτι αὐριο ἡ ἀγορά θὰ εἶνε κατὰ κλειστή».

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὅλα τὰ ἑλληνικὰ καταστήματα ἦσαν κατὰ κλειστά ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ μαζί μὲ τὰ ἑλληνικὰ καὶ ὅλα τ' ἄλλα.

Ὅταν ὁ Στεργιάδης διάβασε τὸ ἀνωτέρω «διάφορο», ἀντὶ νὰ θυμώσει, ἔσκασε στὰ γέλια καὶ εἶπε πολλὰ καλὰ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ δημοσιογράφου.

Ἀπὸ ὅμως ὑπῆρξεν ἀγώτερα καὶ ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ Σμυρναίου δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε θάρρος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητο ἐκείνην καλωσύνη τοῦ Ἰπλάτου καὶ ἀποφάσισε νὰ προχωρήσῃ.

Χωρὶς κανένα διαταγμὸ λοιπὸν, ὁ ἀθεόφοβος «κ α τ ε ο κ ε ν α σ ο ν» μὴ ἀνταπόκρισι τοῦ ἐν Νικαίᾳ ἀνυπάρχοντος βέλαια ἀνταποκριτοῦ του, διὰ τῆς ὁποίας, περιέγραφε τὴ ζωὴν τοῦ Βενιζέλου, ὁ ὁποῖος τότε ἔμενε στήν πόλι αὐτή.

Ἡ ἀνταπόκρισις ἐκείνη κατέληγε, μὲ τὴν πληροφορία, διὰ τὴν ὁποίαν, ὄπθεν, καὶ ἐγγάρη, ὅτι ὁ Βενιζέλος ἀπεφάσισε νὰ μεταφράσῃ καὶ τὸν... Θουκυδίδη.

Τώρα πῶς τὸ σκέφθηκε αὐτὸ ὁ Σμυρναῖος δημοσιογράφος καὶ πῶς τοῦ ἦρθε, νὰ κάμῃ τὸν Βενιζέλο, σχολιαστὴ τοῦ Θουκυδίδη, αὐτὸ εἶνε νοσητῆρο !

Τὸ γεγονός ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ φανταστικὴ ἐκείνη, ἀπὸ τὴν Νικαία ἀνταπόκρισι, ἀνὰ δημοσιεύθηκε ἀπὸ σοβαρῆ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, ἀπὸ ἐδῶ τηλεγραφήθηκε ἀποστολῶς στὰ φύλλα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνεδημοσιεύθη στὰ Ἐθνωπαϊκὰ καὶ ἔτσι ἔφτασε στὴ Νικαία καί... ἀνεγγώγη διὰ τὸν Βενιζέλου.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Σμυρναϊκὴ ἐφημερίδα, ἐπιτόθηκε ἀμέσως καὶ ὁ διεθυντὴς τῆς μὲλτις ἐσώθη ἀπὸ τὴν φυλάκισιν. Σὲ λίγο ὅμως καιρὸ, ἔλαβε μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Νικαία, ἀπὸ τὸν τότε γραμματεῆ τοῦ Βενιζέλου, Τσολαίνου, ἡ ὁποία κατέληγεν ὡς εξῆς :

«Ὁ κ. Πρόεδρος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ, γιὰτι τοῦ ἔρριξες, μιὰ ὄραία ἰδέα. Νὰ σχολιάσῃ τὸν Θουκυδίδη ! Μοῦ εἶπε λοιπὸν γελῶντας, ὅτι γιὰ νὰ μὴ σὲ διαψεύσῃ θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως τὴν ἐργασία, τὴν ὁποία τοῦ ὑποδεικνύεις διὸ τῆς ἀνταποκρισεῶς σου ».

Ὅπως καὶ ἐγένετο. Καὶ ἔτσι χωρὶς σὲ μιὰ «κ α τ ε ο κ ε ν α σ ο μ ἔ ν η» ἀνταπόκρισι ὁ κ. Βενιζέλος ἔγινε καὶ φιλόλογος !.

Μικρασιάτης

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΡΟΔΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

(Ἀρχαῖοι Ποιηταί)

Ἐρωτικὸ.

Στέλνοντάς σου αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι ἄρωμα, δὴ ἐσένα, ἀλλὰ τὸ ἄρωμα θέλω νὰ εὐχαριστήσω, γιὰτι τὸ μῦρο σου ἄρωματίζει κι' αὐτὰ τὰ ἄρώματα.

***

Μάταιη ἀναμονή.

Πιάνοντας γιὰ μάρτυρα τοῦ ὄρκου τῆς τῆ σεβαστῆς Δήμητρας τῆ νομοθέτισσα, ἡ Φυλλίς, ἡ ἀσόγκριτη Φυλλίς, μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς θάρθει ἀπόψε. Μὰ δὲν τὴ βλέπω νὰ φτάνει κι' ὥστόσο τὰ μεσάνυχτα ζυγώνουν.

Ἡ ἐπίορκη ! Δοῦλες, σβῆστε τὴ λάμπα.

Ἀσκληπιάδης

***

Ἡ μαύρη Ἀφροδίτη.

Μὲ τὶς ἐξέχωρες χάρες τῆς ἡ Διδύμα μ' ἔκανε σκλάβο τῆς. Δυστυχία μοῦ. Ζάν το κερὶ στὴ φωτιὰ λυθῶνα κοιτάζοντας τὰ θέληγ-τρά τῆς.

«Εἶνε μιὰ μαύρη !» μοῦ λέτε ; Καὶ τι μ' ἐνδιαφέρει ! Καὶ τὰ κάρβουνα εἶνε μαῦρα μὰ, μὰ καὶ πᾶνον φωτιά, δὲ λάμπουν σὰν τὰ πέταλα τῶν ῥόδων ;

***

Μέσα στὴν ἀγκαλιά σου.

Ἐσὺ εἶσαι ; Οἱ ἐπιθυμίαι μου σὲ φώναζαν μὰ δὲν ἐλπίζαν νάρθει. Γι' ἐκπλήξι πού μοῦ προσένησες ! Οἱ σκέψεις μου εἶνε θολωμένες καὶ τρέμου' ἡ καρδιά μου παραφρόνησε καὶ βράζει' ἡ ψυχὴ μου πνίγεται μέσα σὲ κύματα ἔρωτος. Φτωχὸς ναυαγὸς ὅπως εἶμαι θὰ χαθῶ πλάι στὴν ἀκτὴ ! Δὲ θὰ μὲ σώσεις διόλου ; Ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά σου ! Ἄς μοῦ γίνει ἓνα λιμάνι !

Μακεδόνιος

***

Στὴν ἀναδυομένη.

Ἐσὺ πού προστατενεὶς τοὺς θαλασσινοὺς ἀπὸ τὶς καταιγίδες, ὦ Κύριε, καλόπραχτη θεά, δὲ θὰ μὲ σώσεις ἀπὸ ἓνα ναυάγιο σὺν στεριά ;

Βοήθεια ! Γιὰτι ἄλλοιῶς χάθηκα !

***

Ἀνώνυμος

Κ' ἐσὺ...

Σοῦ στέλνω, ὦ Ροδόκλῃ, αὐτὸ τὸ στέφανο ὅπου ἔχω πλέξει, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὰ πύθιορα λουλούδια : τὸν ἄσπρο κρινό, τὸ ἀνοιγμένο ῥόδο, τὴν ὕψη ἀνεμώνη, τὸ θροσερὸ νάρκισσο, τὴ σκοτεινὴ βιολέττα.

Τώρα πού μ' αὐτὸν στεφάνωσες τὸ μέτωπό σου θὰ περηφανεύσῃαι ἀκόμα ; Ἀχτινοβολᾶς, βέλαια μὰ θὰ μαραθῆς κι' ἐσὺ, ὅπως ὁ στέφανος.

***

Ἀνώνυμος

Σοῦ !...

Μοῦ ἄρεσε. Τῆς ἄρεσα... Συναντηθήκαμε... Τώρα, εἶνε γεγονός, δα ἀγαπιόμαστε ! Μὰ γιὰτι ; γιὰ ποῖο λόγο ; καὶ πῶς ; Σιωπή ! Μονάχα ἡ Ἀφροδίτη ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ ἔρει.

***

Ἡ ὄραία ραφωδὸς

Ἡ ὄραία ραφωδὸς Ἀθηναῖς μοῦ τραγοῦδησε τὴν ἱστορία τοῦ πολέμου τῆς Τροίας κι' αὐτὸς ὁ πόλεμος εἶταν ἡ αἰτία τοῦ χαμοῦ μου.

Μοῦ τραγοῦδησε γιὰ τὴν πόλη τοῦ Πριάμου πού κήκε... Καὶ καιγόταν κ' ἡ καρδιά μου μαζί τῆς !

Δέκα χρόνια ὀλόκληρα χρειάστηκαν οἱ Ἕλληνας γιὰ νὰ νικήσουν κ' ὥστόσο, σὲ μιὰ μόνο ἡμέρα, τὸ Ἴλιον καὶ ἐγὼ ἐπέσαμε !

***

Διοσκορίδης

Ἡ Ἀφροδίτη θυμωμένη ἐξ αἰτίας ἐνὲς ἀγάλατός της

Ποῖος μ' ἔχει δεῖ χωρὶς ποικάμισο ; ὁ Πάρις, ὁ Ἀγχισης καὶ ὁ Ἄδωνις... Δὲν ἔξρω ἄλλους ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς. Μὰ ὁ Πραξιτέλης λοιπὸν πότε μὲ εἶδε ;

Ἀνώνυμος